

קידושין בשטר התחייבות

דלמא משכח ליה כו' ותנן הוציא עליו כתב ידו כו' אלמא בחתימת ידיה קמייירי אבל הכא הכי כתב ליה חייב אני לך מנה ולא חתם בו.

ז. שלטי הגבורים שם

ופירש"י שמסר לו שטר בפני עדים שכתוב בו פלוני חייב לפלוני מנה או אני חייב לך מנה בשטר ואינו כתב ידו הוי הודאה וחייב לו אף על פי שלא אמר אתם עדי אף על פי שאילו אמר לו זה על פה היה צריך לומר אתם עדי אלימא מלתא דשטרא כשכתב לו בשטר ומסרו לו בפני עדים שאצ"ל אתם עדי אבל המודה לחבירו בחזקת שהוא חייב לו ואח"כ נודע שטעה ונתברר הדבר בעדים או שהודה לו מלוה שאינו חייב לו הרי זו הודאה בטעות ואינו כלום אפי' מסר לו השטר בעדים ועדים חתומים בו וכו'.

לשון ריא"ז - הבא להתחייב לחבירו בדבר שאינו מחויב בו במקום שאינן חובת ממון כגון שאמר הריני מחויב ליתן לך מנה אף על פי שאמר לעדים אתם עדי ואף על פי שכתב לו שטר חתום ומסרו לו ה"ז אינו מתחייב לו אא"כ קנו מידו כמבואר בק"ה:

ח. רא"ש שם (יב, ב)

ור' תם פירש דלא איירי בהודאה אלא בשכתב לו בכתב ידו אני פלוני חייב לך מנה ומשעבד עצמו להתחייב לו מנה בזה השטר ר' יוחנן סבר אלימא מלתא דשטרא להתחייב לו ממון כאילו הודה לו בפני עדים ואמר אתם עדי ואין לתמוה היאך מתחייב בשטר זה הא אין מטלטלין נקנין בשטר דהואיל וטרח למיכתב בלישנא דחויבא גמר ומשעבד נפשיה שהרי אפי' באמירה בעלמא יש דברים שנקנין כדאמ' בסמוך וה"נ מתוך שטרח ליתן לו בשטר גמר ומקני דמטלטלין המיוחדין אינן נקנין אלא במשיכה אבל שעבוד וחוב מהני בשטר.

ט. רמב"ם הלכות מכירה פרק יא הלכה טו

המחייב עצמו בממון לאחר בלא תנאי כלל, אף על פי שלא היה חייב לו כלום הרי זה חייב, שדבר זה מתנה היא ואינה אסמכתא, כיצד האומר לעדים הוו עלי עדים שאני חייב לפלוני מנה, או שכתב לו בשטר הריני חייב לך מנה אף על פי שאין שם עדים, או שאמר לו בפני עדים הריני חייב לך מנה בשטר, אף על פי שלא אמר אתם עדי, הואיל ואמר בשטר הרי זה כמי שאמר הוו עלי עדים וחייב לשלם, אף על פי ששניהם מודים והעדים יודעים שלא היה לו אצלו כלום, שהרי חייב עצמו, כמו שישתעבד הערב, וכזה הורו רוב הגאונים.

י. תלמוד בבלי בבא מציעא יב:

אלא הא דתנן: כותבין שטר ללוה אף על פי שאין מלוה עמו, לכתחילה היכי כתבינהו? ניחוש שמא כתב ללוה בניסן, ולא ללוה עד תשרי, ואתי למטרף לקוחות שלא כדין! אמר רב אסי: בשטרי הקנאה, דהא שעביד נפשיה.

יא. רש"י שם

בשטרי הקנאה - שמקנה לו נכסיו מהיום, בין ילוה בין לא ילוה יגבה מהן לאותו זמן מהיום.

יב. שו"ת הריב"ש קסא

ואוקמה רב אסי בשטרי הקנאה דהא שעבד נפשיה, ופרש"י ז"ל דהא שעבד נפשיה בין ילוה בין לא ילוה. ובארו המפרשים ז"ל שאין הכונה שיכתוב לו בשטר שהוא משעבד לו עצמו בין ילוה בין לא

א. תלמוד בבלי קידושין ה.

ומנין שאף בשטר? ודין הוא: ומה כסף שאין מוציא - מכניס, שטר שמוציא - אינו דין שמכניס. מה לכסף שכן פודין בו הקדש ומעשר שני, תאמר שטר שאין פודין בו הקדש ומעשר שני, דכתיב: ונתן הכסף וקם לו? אמר קרא: ויצאה והיתה, מקיש הויה ליציאה, מה יציאה בשטר, אף הויה נמי בשטר.

ב. רש"י שם

שטר שאין פודין בו הקדשות - אם כתב לגזבר שטר על מעות פדיון הקדש אין הקדושו פדוי דבעינן ונתן הכסף וקם לו.

ג. חדושי הרשב"א שם

מה לכסף שכן פודין בו הקדשות ומעשרות אבל שטר אין פודין בו הקדשות. פרש"י ז"ל אם כתב שטר על מעות אין הקדש פדוי דבעינן ונתן הכסף וקם לו, ואינו מחזור דבכה"ג אפילו באשה אינה מקודשת דאלו האומר לאשה הרי את מקודשת לי במנה ומחייב אני עצמי לך בשטר באותו מנה אינה מקודשת דמנה אין כאן ושטר אין כאן שהרי אינו מקדשה בשטר אלא במנה ומנה אינו כאן ובעינן כי יקח איש כלומר בכסף, וכדתנן בבכורות פרק יש בכור (נ"א א') גבי פדיון הבן ומיייתין לה בר"פ הנושא את האשה (כתובות ק"ב א') כתב לכהן שהוא חייב לו ה' סלעים חייב ליתן לו ה' סלעים ובנו אינו פדוי כדי שלא יאמרו פודין בשטרות דאלמא אפילו דבר תורה אינו פדוי עכשיו אלא לכשתין וה"נ אינה מקודשת עד שיתן וההיא שעתא בכסף מתקדשת ולא בשטר, ומש"ה נ"ל לפרש מה לשטר שכן אין פודין בו הקדשות אם כתב בשטר הקדש זה פדוי אינו פדוי דומיא דשטר קדושין שכותב לה הרי את מקודשת לי.

ד. תלמוד בבלי בכורות נא.

כתב לכהן שהוא חייב לו חמשה סלעים חייב ליתן לו כו': אמר עולא: דבר תורה בנו פדוי [לכשתין], מ"ט אין בנו פדוי - גזירה שמא יאמרו פודין בשטר. תני תנא קמיה דרב נחמן: בנו פדוי לכשתין. א"ל רב נחמן: זו דברי רבי יוסי ברבי יהודה סתימתא; ואמרי לה: זו דברי רבי אלעזר ברבי שמעון סתימתא, אבל חכמים אומרים: אין בנו פדוי. והלכתא: אין בנו פדוי.

ה. תלמוד בבלי כתובות קא:

אתמר: האומר לחבירו חייב אני לך מנה, רבי יוחנן אמר: חייב, ור"ל אמר: פטור. ה"ד? אי דאמר להו אתם עדיי, מ"ט דר"ל דקפטר? אי דלא אמר להו אתם עדיי, מ"ט דרבי יוחנן דקמחייב? לעולם דלא קאמר להו אתם עדיי, והכא במאי עסקינן - דא"ל חייב אני לך מנה בשטר, רבי יוחנן אמר: חייב, אלימא מילתא דשטרא כמאן דאמר להו אתם עדים דמי, ר"ל אמר: פטור, לא אלימא מילתא דשטרא.

ו. רש"י שם

ה"ג לעולם דלא אמר להו אתם עדיי והכא במאי עסקינן בשטרא - שמסר לו שטר בפנינו וכתוב בו אני חייב לך מנה ואף על פי שכתב ידו הוא הואיל ולא חתם פטור והא דתנן (לעיל כא) הוציא עליו כתב ידו שהוא חייב לו גובה מנכסים בני חורין כגון שחתם בו אני פלוני לוית' מנה מפלוני כדמוכח בפרק האשה שנתארמלה (שם) דאמר אביי לכתוב חתימת ידיה אחספא אבל אמגילתא לא מאי טעמא

ילוה שא"כ אין אלו שטרי הלואה אלא שטרי חיוב ואין כאן מלוה ולוה. אלא ודאי שטרי הלואה הם אלא שיש בהם קנין ואפילו בהני אמרינן דמשעת קנין שעבד נפשיה אף על פי שדעתו על המעות כיון שקנו מידו גמר ומשעבד נפשיה בין ילוה בין לא ילוה והמעות הם אצל המלוה כמלוה על פה.

יג. תלמוד בבלי קידושין ח.

אמר רבא אמר רב נחמן: אמר לה התקדשי לי במנה, והניח לה משכון עליה - אינה מקודשת, מנה אין כאן, משכון אין כאן. וכו' בני רב הונא בר אבין זבון ההיא אמתא בפריטי, לא הוו בהדייהו, אותיבי נסכא עליה, לסוף אייקר אמתא, אתו לקמיה דרבי אמי, אמר להו: פריטי אין כאן, נסכא אין כאן.

יד. חדושי הרשב"א שם

מנה אין כאן משכון אין כאן. כלומר מנה שהוא מקדשה בו אינו כאן ומשכון שהניח לשעבוד על המנה אינו שוה **כאן** כלום שלא נתן לה גופו של משכון לקדושין אלא לשעבוד המנה ובמה תתקדש. ואפי' א"ל הריני חייב לך מנה בקנין והתקדשי לי בו אינה מקודשת שאין כאן מנה אלא מלוה ולא קנה ואפילו כתב לה שטר עליו אינה מקודשת וכמו שכתבתי למעלה גבי מה לכסף שכן פודין בו הקדשות ומעשרות (ה' א').

טו. תוספות שם

מנה אין כאן משכון אין כאן - פי' ואינה מקודשת לפי שהאשה נקנית בכסף והכסף אינו בעין היאך יקנה שאין המשכון תחת הכסף כיון שלא ישאר ביד האשה ודאי אי אמר לה התקדשי לי במשכון זה והמשכון יהיה שלך פשיטא דמקודשת וכמו כן אם אדם אומר לחבירו אתן לך מנה במתנה והניח לו משכון עליה לא קנה המנה במשיכת המשכון ואין לחלק בין מתנה לקידושין.

טז. תוספות קידושין ב.

אבל גבי ערכין דכתיב ביה כסף והקדש נמי דתנן (ערכין דף כז.) גבי המקדיש שדהו שהקדש נפדה בכסף ובשוה כסף מנלן דשוה כסף ככסף מיהו בהקדשות נמי אפשר דדרשינן כלל ופרט וכלל דהא אין הקדש נפדה בקרקע כדאמרינן בהזהב (ב"מ דף נד.) הרי אמרו אין הקדש מתחלל ע"ג קרקע דרחמנא אמר ונתן הכסף וקם לו ולקמן (דף ה.) נמי אמרינן דאין פודין הקדש ומעשר שני בשטר אבל גבי קדושין וערכין מנלן דשוה כסף ככסף וי"ל דילפינן מע"ע.

יז. תלמוד בבלי קידושין טז.

תנא; וקונה את עצמו בכסף ובשוה כסף, ובשטר. בשלמא כסף, דכתיב: מכסף מקנתו; שוה כסף נמי, ישיב גאולתו אמר רחמנא - לרבות שוה כסף ככסף; אלא האי שטר ה"ד? אילמא דכתב ליה שטרא אדמיה, היינו כסף! אלא שיחרור, שטר למה לי? לימא ליה באפי תרי זיל, א"נ באפי בי דינא זיל! אמר רבא, זאת אומרת: עבד עברי גופו קנוי, והרב שמחל על גרעונו - אין גרעונו מחול.

יח. חדושי הרשב"א שם

ומיהו אכתי ק"ל מאי קאמר היינו כסף דא"כ המקדש בכסף וכתב לה שטר עליו תהא מקודשת דשטרא דכתיב עליה היינו כסף, וי"ל דהשתא הוא דקאמרינן הכי משום דאכתי לא ידעינן דגופו קנוי ואינו אלא כחוב אבל למסקנא דאמר רבא ע"ע גופו קנוי אי כתב ליה שטרא אדמיה לא נפיק דכסף אין כאן שטר אין כאן, וצ"ע.

יט. תלמוד בבלי קידושין יח.

ומפדין אותה בעל כרחו. סבר רבא למימר: בעל כרחיה דאדון; א"ל אביי: מאי ניהו? דכתבנא ליה שטרא אדמיה, אמאי? נקיט מרגניתא בידיה, יהיבנא ליה חספא? אלא אמר אביי: בעל כרחיה דאב, משום פגם משפחה.

כ. תלמוד בבלי קידושין יט.

ואמר רבא א"ר נחמן: המקדש במלוה שיש עליה משכון - מקודשת, מדרבי יוסי ברבי יהודה, לאו אמר רבי יוסי ברבי יהודה: מעות הראשונות לאו לקידושין ניתנו? האי הלואה היא והיא גופא משכון היא, וכי משייר בה שוה פרוטה ומייעד הוו קידושין, הכא נמי לא שנא.

כא. חדושי הרשב"א שם

והא דמדמינן אמה העבריה למשכון מטלטלי, משום דעבד כנעני דאיכא קנין הגוף גמור וידו כיד רבו הוא דאיתקש לקרקע אבל עבד עברי לא, וכל שכן אמה העבריה שאין גופה קנוי כלל ובמחילה גרידתא סגי לה דאיכא לדמוייה למטלטלי.

כב. תוספות שם

ונ"ל לדקדק דקסבר ר' יוסי בר' יהודה דעבד עברי אין גופו קנוי דאי גופו קנוי מה ענין זה אצל מלוה שיש עליה משכון אין כאן מלוה כלל אלא מקדשה בהקנאת גופה לעצמה ומיהו י"ל דע"כ לא בהקנאת גופה שהיא קנויה לו מקדשה דאם כן איך תקדש בלא שטר שחרור ובלא הפקר.

כג. רמב"ם הלכות עבדים פרק ד הלכה ד

אמה העבריה עובדת שש שנים כעבד שמכרוהו ב"ד שנאמר כי ימכר לך אחיך העברי או העבריה, ויוצאת בתחלת שבע, ואם פגע בה יובל בתוך שש יוצאה חנם כעבד, מת האדון אף על פי שהניח בן יוצאה חנם כנרצע שנאמר ואף לאמתך תעשה כן, וכן מגרעת מפדיונה ויוצאה, ואם כתב לה שטר שחרור ומחל על השאר יוצאה חנם כעבד.

כד. רא"ש קידושין שם (א, י)

אמר רבא אמר ר'נ אמר לה התקדשי לי במנה והניח לה משכון עליו אינה מקודשת [דף ח ע"ב] מנה אין כאן משכון אין כאן. יש מפרשים דהיינו דוקא בקנין אשה ועבדים כי ההיא עובדא דאמתא דבסמוך וכן בקרקע לפי שנקנין בכסף ואין כאן כסף שיוכל לקנות שאין המשכון קנוי שלא נתנו לה זכות בגופו אבל אם אדם נותן מתנה לחבירו ונתן לו משכון בשביל המתנה משיכת המשכון כאילו זכה במתנה וכו' וליתא דאין חילוק בין מתנה לקידושין וטעם אחד לכולם לפי שאין המשכון משועבד לכלום משום דאדם יכול לשעבד נכסיו לדבר שנתחייב בו אבל בדבר שלא נתחייב לא חל שיעבוד על נכסיו ובמתנה שאמר ליתן לו לא נתחייב בה ולא יתחייב בה לעולם לפי שיוכל לחזור בו לפיכך לא נשתעבד לו המשכון.

כה. תלמוד בבלי בכורות מח.

א"ר ירמיה: זאת אומרת, שני יוסף בן שמעון שהיו בעיר אחת ולקחו שדה בשותפות - בעל חוב גובה אותה מהם, דאמר ליה, אי בדידך מסיקנא - מנתא דידך קא שקילנא, ואי בחברך מסיקנא - מנתא דחברך קא שקילנא. אמר רבא: מכדי, נכסי דבר איניש אינון ערבין ביה, מי איכא מידי דלדידיה לא מצי תבע ליה, ולערב מצי תבע ליה? והתנן: המלוה את חבירו על ידי ערב - לא יפרע מן הערב, וקי"ל: דלא יתבע מן הערב תחלה!

לוה שבא לבית דין בשטר חוב שבידו לכפות את המלוה להלוותו עד זמן שקבע, אפילו נתברר שמדעת המלוה נכתב, יכול לחזור בו. (אכל אמר להלוות לו על משכון והחזיק במשכון, לא יוכל לחזור טו) (תשובת רש"א ס'מן אלף נ"ד).

כז. חדושי הרמב"ן קידושין ח:

מנה אין כאן משכון אין כאן. משמע לי דהכי פירושא כיון שהוא אינו מקדשה בגופו של משכון אף על פי שאמר לה קני אותו לשעבוד מנה וקנתה, אין כאן משכון כלומר שאינו קונה בה דהיא ליה כהלואה דליתא בעין הואיל ומנה אין כאן לפיכך אינה מקודשת וחוזר ונוטל משכנו ממנה, וכן באמתא שאין עבד כנעני נקנה במלוה כדאיתא לקמן במכילתין (מ"ז א') ושוין במכר שזה קנאו ואי מלוה להוצאה נתנה במה קנאו, ואף על גב דהא מלתא לאו כמלוה דבידה הוא, מ"מ משמע באומר לאשה הריני חייב לך מנה בקנין והתקדשי לי בו שאינה מקודשת, וכן במכר לא קנה, דשעבוד ברשות לוח הוא, והיינו טעמא דמלוה אבל אומר לחבירו הריני חייב לך מנה כלומר מחייב אני עצמי לך במנה וקנה כלי למשכון עליהם מכיון שמשך קנה כליו לשעבודו, והרב אב"ד ז"ל כתב משכון אין כאן דלא קניא ליה במשכון במידי דמאי יהבא ליה דקניא ליה משכון, וצ"ע.

כח. תוספות קידושין מז:

לעולם שטר חוב דאחרים - אבל שטר חוב דידה אינה מקודשת וא"ת ומאי שנא והא אידי ואידי מלוה היא וי"ל דודאי מלוה דידה שקנאתו כבר ואינו נותן לה שום דבר חדש שהרי אותם המעות היו שלה קודם הקידושין דין הוא דאינה מקודשת אבל כשנתן לה המלוה דאחרים נותן לה דבר חדש שלא היה בידה קודם אמר דמקודשת דנהי דאין המלוה בעין מ"מ זכות הוא לו כאילו היה בעין.

כט. חדושי הרשב"א שם

לעולם שט"ח דאחרים כו'. אף על גב דאף היא ניתנה להוצאה אצל האחרים מ"מ כיון שהוא מוציא השעבוד מרשותו ומכניסו לרשותה הו"ל כנותן פרוטה מידו לידה, ולא דמי למלוה שעמה דאז אינו מכניס לרשותה דבר מחודש ששעבודה בידה הי', וכבר כתבנו זה למעלה בפ"ק גבי הניח לה משכון עליה, ולמקדשה במנה והניח לה משכון עליו לא דמי דהתם נמי אף על גב דנכנס לרשותה דבר מחודש דהיינו שעבוד שנשתעבד לה ואפילו נשתעבד לה בשטר דמ"מ הוא לא הוציא עדיין מרשותו שום דבר להכניסו ברשותה ואנן תרתי בעינן שיוציא מרשותו ויכניס ברשותה, כנ"ל.

ל. רמב"ם הלכות אישות פרק ה הלכה יג

המקדש במלוה אפילו היתה בשטר אינה מקודשת, כיצד כגון שהיה לו אצלה חוב דינר ואמר לה הרי את מקודשת לי בדינר שיש לי בידך אינה מקודשת, מפני שהמלוה להוצאה ניתנה ואין כאן דבר קיים ליהנות בו מעתה שכבר הוציאה אותו דינר ועברה הנאתו.

לא. חדושי הרשב"א קידושין ח:

ואף על גב דבמלוה דידה אינה מתקדשת, שאני התם דדעתה אזווי וליתנהו בעולם כדפירשתי לעיל, אבל במלוה דאחרים ודאי דעתה אהיה הנאה ולא אזווי, וכל שכן כשיש עליה משכון דדעתה אזכיה שזוכה במשכון וכיון דאית ליה ביה קנין מדברי יצחק זכאי ביה ומיקדשא ביה.

לב. חדושי הרשב"א קידושין ח.

ועיקר הפירוש בזה כפירוש הראב"ד ז"ל שאין משכון חל ומשתעבד אלא כשקדם לו חיוב הממון שלוח ממנו או שנתחייב לו בקנין כראוי דהשתא מקני משכון לשעבוד אותו חיוב, אבל הכא שלא נתחייב לה במנה ובאמירה בעלמא הוא שאמר לה שתתקדש לו במנה, כיון שלא זכתה במנה ולא נתחייב לה באמירתו, משכון דיהיב על ההוא מנה לא כלום הוא, וכן הדין במכר ובכל דבר כגון שאמר לחברו אתן לך מאתים וזו והרי לך משכון עליהם לא זכה כלל ונוטל ממנו משכנו, וכן כל שמתנים ביניהם תנאי בדברים ונתנו משכון על אותם דברים לא זכו, אבל אם נתחייב לה מנה בקנין וחזר וקדשה בו או שלקח ממנו שדה, אשה מקודשת ושדה מכורה, ואם נתן משכון על אותו מנה זכתה בו דהא איכא הנאה דשויה פרוטה להתקדש בו, והשתא א"ש לישנא דאמרינן מנה אין כאן משכון אין כאן, כלומר כיון דמנה אין כאן שלא זכתה במנה אין כאן תורת משכון ולא זכתה בו, הא אילו אמר לה זכי במשכון זה שיעור מנה והתקדשי לי בו ומשכה אותו זכתה בו לשיעור מנה אלא שיכול לסלקה בדמים, וכיון שזכתה בו הרי היא מתקדשת בו, וזה נכון וברור ואין בו בית מיחוש, וכ"פ ר"י

לג. ר"ן (על הרי"ף) קידושין ד:

מנה אין כאן משכון אין כאן. **כתב הרמב"ן ז"ל** דאפי' היכא דאמר לה קני משכון זה בשעבוד מנה והתקדשי לי בו ומשכתי אינה מקודשת דנהי דקניא ליה משכון לההוא שעבודא אינה מקודשת בכך דמנה אין כאן כלומר דעיקר שעבודא דמנה גבי לוח הוא ולא גבי אשה ומש"ה משכון נמי אף על גב דגבי אשה הוא הרי הוא כאילו משכון אין כאן שאין המשכון אלא להבטחת השעבוד וכיון דמנה אין כאן גבי אשה משכון נמי אין כאן וכי תימא נהי דשעבודא גבי לוח למה אינה מקודשת באותו שעבוד והא אמרי' בפרק האיש מקדש (דף מז ב) המקדש בחוב דאחרים בין במלוה בשטר בין במלוה על פה מקודשת מדינא אי לאו משום טעמא דלא סמכא דעתה דלמא מחיל ליה וכדשמואל דאמר חזר ומחלו מחול והכא ודאי לא שייכא ביה מחילה וכיון שכן היכי אמרינן דמנה אין כאן איכא למימר דלא דמי דבשלמא מקדש במלוה דאחרים לא שייכי [כסף] קידושין גבי מקדש כלל שכיון שקדש את האשה באותה מלוה אין כאן [אצלו ממנה] כלום משא"כ במקדש במלוה דידה דמנה אין כאן כלומר דאותו מנה שהוא מקדש בה אכתי אגיד גביה וכסף קדושין דאגיד גבי בעל לא כסף קדושין הוא אבל **הראב"ד ז"ל פירש** דה"ק מנה אין כאן שהרי לא נתחייב לה בו דמילי בעלמא נינהו וכיון דמנה אין כאן משכון נמי אין כאן דלא קניא ליה למשכון במידי דמאי יהבה ליה דקניא לה משכון ודכוותה נמי הא דאמרי' בסמוך פריטי אין כאן נסכא אין כאן כלומר דכיון שלא נתחייב בפריטי אין השעבוד נתפס על הנסכא שהוא משכון אבל היכא שנתן לה משכון ואמר לה קני במשכון זה שעבוד מנה והתקדשי לי בו מקודשת:

לד. תלמוד בבלי גיטין עח:

אמר רב חסדא: גט בידה ומשיחה בידו, אם יכול לנתקו ולהביאו אצלו אינה מגורשת, ואם לאו מגורשת; מאי טעמא? בעינן כריתות וליכא.

לה. חדושי הרשב"א שם

גט בידה ומשיחה בידו אם יכול לנתקו ולהביאו אצלו אינה מגורשת ואם לאו מגורשת. פי' בתוס' בשם ר"ת ז"ל רואין כל שאילו גט כבד ומשיחה דקה שתיפסק במשיכתו ה"ז מגורשת דלא אגיד ביה אבל אם המשיחה חזקה שיכול למשכו ולא תנתק המשיכה אינה מגורשת.